

indstillede kommissærer, vil den indstillede kommissionsformand skulle indlede en ny udvælgelsesproces og føre nye forhandlinger med medlemsstaterne.

Der henvises i øvrigt til statsministerens besvarelse den 15. december 2000 af samrådspørgsmål G fra Europaudvalget.

Ad spm. nr. S 396

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Sonja Albrink stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2000-01, forhandlingerne side 1021, lød således:

Til justitsministeren (7/11 2000) af:

Sonja Albrink (CD):

»Kan ministeren bekræfte oplysningerne i artiklen »Voldtagne svigtes« i Politiken den 7. november 2000, 1. sektion, side 9 om, at voldtægts-sagers behandling i retssystemet ofte trækker urimeligt længe ud, fordi voldssager som en følge af voldspakken prioriteres først, og vil ministeren, såfremt dette rent faktisk er tilfældet, redegøre for, hvorledes regeringen vil afhjælpe dette problem?«

Supplerende svar (21/12 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

»Som en opfølgning på regeringens handlingsplan fra oktober 1993 om bekæmpelse af vold og efter, at Justitsministeriet havde anmodet mig om at iværksætte ordninger, der kunne sikre, at politiets efterforskning og tiltalerejsning skete så hurtigt som muligt, udsendte jeg i januar 1994 en vejledning om nedbringelse af sagsbehandlingstiden for voldssager. I vejledningen er der opstillet to målsætninger, hvorefter det skal tilstræbes, at det samlede tidsforbrug fra anmeldelse – i praksis identifikationen af gerningsmanden – til sagens indbringelse for retten ikke overstiger 30 dage, og at sagen fremsendes til retten inden 1 uge efter, at efterforskningen er afsluttet.

I meddelelse nr. 8/1997 har jeg fastsat retningslinjer om indberetning af sagsbehandlingstider i voldssager. Jeg modtager på baggrund heraf halvårslige oversigter fra statsadvokaterne over sagsbehandlingstiden i de enkelte politikredse.

Der er ikke iværksat tilsvarende ordninger vedrørende voldtægtssager. Jeg er derfor ikke i besiddelse af statistiske oplysninger, der kan belyse politiets og anklagemyndighedens sagsbehandlingstider i denne type sager.

Jeg har imidlertid intet grundlag for at antage, at politiet og anklagemyndighedens sagsbehandlingstider i voldtægtssager er uacceptable, eller at behandlingen af voldtægtssager nedprioriteres som følge af de målsætninger, der er opstillet for sagsbehandlingstiden i voldssager.

Det kan i øvrigt oplyses, at det er et vigtigt mål for politimestrene at tilrettelægge efterforskningen og sagsbehandling i straffesager – og herunder voldtægtssager – på en sådan måde, at sagsbehandlingstiderne bliver så korte som muligt.

Kontrol af sagsbehandlingstiderne indgår endvidere som en væsentlig del af statsadvokatens tilsyn med politimestrenes behandling af straffesager. I vejledning om statsadvokaternes tilsyn med politimestrenes (Politidirektørens) behandling af straffesager (meddelelse nr. 3/-1999) har jeg således understreget, at statsadvokaternes tilsyn omfatter såvel sagsbehandlingstiderne som kvaliteten i sagsbehandling. Det daglige tilsyn udøves gennem behandlingen af konkrete sager. Endvidere udøves tilsynet gennem de egentlige eftersynsforretninger, som vejledningen beskriver nærmere.«

Jeg kan tilføje, at Domstolsstyrelsen har oplyst, at der ikke føres særskilt statistik over afgørelsestiden i voldtægtssager.

Spm. nr. S 902

Til sundhedsministeren (19/12 2000) af:

Yvonne Herløv Andersen (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange penge der er afsat i budgettet for år 2001 i de enkelte amter til sygehusenes behandling af leddegigt med nye biologiske lægemidler som Enbrel og specielt Remicade, og hvad er begrundelsen for ikke at ville give behandlingen i de amter, hvor den ikke tilbydes?«